

Hvor går vi fra nå??

En av de siste dagene i ferien min gikk barnebarnet mitt, Martin Andreas og jeg på steintur i Drammensmarka. Etter å ha vært innover i marka på jakt etter Vesuvian, måtte vi absolutt ta en titt etter ametyst på "5-minutter'n".

Hvilket syn møtte oss!

Hele skråningen, så langt innover i skogen som vi orket å gå, var ødelagt. Trær hugget ned, brukket, eller røsket opp med roten. Lyng og mosebunn som en gang hadde dekket fjellet, sammenrullet i store hauger, liggende der man hadde latt dem ligge. Stein i alle størrelser spredt over hele området, akkurat som med mosebunnen, liggende der man har latt dem ligge. Jord og stein gravet vekk, også fra under større trær så røttene svedde i luften. Krater på krater, haug på haug, svaberg etter svaberg. Skal si at det er noen som har arbeidet hardt i Drammensmarka de to siste sommerene.

Barnebarnet på 13 år reagerte på synet med skrekk, sinne over ødeleggelsene, raseri over de menneskene som kunne gjøre noe slikt mot naturen og manglende lyst på mer steintur. Mine reaksjoner var stort sett like. Men også sorg. Sorg over å miste et kjært tur-område. Sorg over å se naturen så ødelagt. Steinturen endret karakter denne dagen. To mennesker som brukte ettermiddagen til å rydde. Til kreftene ikke strakk til lengre. Verken de fysiske eller de mentale. For ryddearbeidet vi kunne gjøre var som "et musepiss i havet" i forhold til ødeleggelsene. Jeg skulle gjerne ha presentert et bilde av ødeleggelsene for dere, men dessverre er lysten til å dra til

Drammensmarka helt fraværende.

Etter denne turen summer det av vanskelige spørsmål i hodet mitt. Det vanskeligste spørsmålet er egentlig om dette er en fremgangsmåte som vi "steingale" kan og skal gå god for. Er det akseptabelt at man i gjennomskjening av et område etter mineraler, antagelig for salg, ødelegger området? Utføre det som blir rein vandalisme? Kanskje naturkriminalitet? Lar det ligge som etter en naturkatastrofe? Ikke ordner opp etter seg slik at naturen kan ha en sjanse til å hele seg i løpet av rimelig tid?

Jeg kan formelig høre argumentene "jammen de skulle jo bare finne noen krystaller", "hun er bare sur fordi hun ikke fant noe", "hun hadde gjort akkurat det samme hvis hun hadde funnet en diger druse". "Hun kan jo bare finne seg et annet sted hvis hun ikke liker det!"

Ønsker vi vanlige "steingale" virkelig å forsvare Jesuittenes ordtak: "Målet helliger middelet"? I denne sammenhengen må vel målet defineres som: store penger. Ønsker vi virkelig å identifisere oss med disse ødeleggerne? Ønsker vi å forsvare slike ødeleggelseser?

Hvordan kan vi vanlige "steingale" tillate at hobbyen vår ødelegges av målet: PROFITT – uten å gjøre noe med det? Hvordan kan vi fortsette å handle med disse personene på steinmesser, år etter år? Hvordan kan vi forsvare det overfor våre barn og barnebarn? Som i alle andre sammenhenger læres opp til å bli samfunnsbevisste små borgere?

Hva kan vi gjøre for å hindre at ødeleggelsene fortsetter?

Må jeg vente til jeg møter jeg politiet på patroljetur inne i Marka? Er det ikke nå på tide at amatørgeologiforeningene kommer fram fra sine steinhuler og tar et standpunkt for naturen, for vår strålende hobby mot naturvandalismen og profitten?

Eller må jeg finne meg en ny hobby?

Inger Elisabeth Henneman